

een Gang er i Forbundet og udenfor Forbundet, saa have vi altid et betydeligt Medhold udefra til at opretholde vore Paastande. Indskrænkninger af den Art kan Forbundet ikke paalægge, fordi der er andre og magtige Stater, som have den samme Interesse som vi, nemlig ikke at indrømme Forbundet Mere end høist nødvendigt (Grundtvig: Ja, hvad Friheden angaaer). Det ærede Medlem maa lægge Mærke til, at Et er, hvad man godvillig indrømmer, og et Andet, hvad man kan tvinges til. Naar det ærede Medlem siger, at der vilde være en eller anden Magt, som endog saa vil gaae forud for Forbundet i den Art indskrænkende Forordninger, saa vil jeg ikke gaae ind derpaa; det kan være muligt, men saa ligger det jo hos os selv, om vi ville handle derefter; det ligger ikke hos Forbundet, som hverken directe eller indirecte kan tvinge os dertil. Jeg troer overalt, at vi under hele denne Forhandling skulde lade det være Regjeringen, som siger os: viig her tilbage, for der staaer Holsteen og Lauenborg, men vi skulle roligt gaae den os betegnede Vej. Det er sagt os fra oven af: Monarchiet kan dannes, saaledes at den danske Stats Høihedder er fuldkommen selvstændig; vi skulle tage det for givet, og vi skulle sige: Monarchiet kan dannes, saaledes at den danske Stats Høihed staaer der fuldkommen selvstændig, lad saa Indvendingerne komme til os, saa bliver Spørgsmaalet om, hvad der da skal gøres.

Grundtvig: Maa jeg gøre den personlige Bemærkning, at hvad jeg før har bemærket, synes den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2den Valgkreds (Tscherning) aldeles ikke at have lagt Mærke til, at vor Regjering jo allerede har tiltraadt det tydske Forbunds nyeste, strenge, trælbundne Presselov, og altsaa vide vi jo, at, dersom vi overgive dette Anliggende til Regjeringens eget Forgodtbefindende — eller til en Fællesforsamling, saa maae vi indsee, at Regjeringen vil stræbe efter, saavidt muligt, at tillempe vor Presselovgivning — efter den Presselov, som den med Glæde har iiltraadt.

Rindberg: Det ærede Medlem for Holbeks Amts 2den Valgkreds (Tscherning) talte saaledes om vor Stilling, som om det fulgte

af sig selv, at vi kunde være ganske sikre paa, at der i denne Fællesforsatning skulde blive optaget saadanne Bestemmelser, at vi maatte blive vel fornøiede dermed; men jeg maa spørge, om der i hvad der foreligger, og i hvad der er foregaaet, er den mindste virkelige Grund til, at vi skulle gjøre os saadanne Forestillinger. Vi ere dog allesammen, undtagen maafee det ærede Medlem af Rigsraadet, overbeviste om, at denne Forordning af 26 Juli 1854 ikke har givet et saadant Billede af, hvad Fællesforsatningen skulde komme til i Virkeligheden at være, at noget Menneske i Danmarks Rige skulde være fornøiet dermed, og hvad jeg ikke har læst i det ærede Ministeriums Program, men hvad jeg har hørt omtale her, det er, at dette Ministerium ogsaa vil tage den selsomme Forordning til Udgangspunkt, og det har ikke tilsagt os Andet, end at det vil bevare en constitutionel Forsatning, udvide Antallet af de Folkevalgte og indskrænke Antallet af de Kongevalgte i denne Repræsentation; men dette er endnu saare Lidet, det er langtfra at kunne tilfredsstille os, vi maatte kjende dens Betskaffenhed i det Hele, hvorledes den i sin Heelhed vilde blive. Der er f. Ex. ikke tilsagt os det Mindste om, at der skal blive en virkelig Ministeransvarlighed for Rigets Fællesanliggender, om hvilke vi dog allesammen maae indrømme, at de ere de største og vigtigste for hele Monarchiet. Saa længe vi altsaa endnu ikke vide det, skulle vi ikke tale om, hvad Sikkerhed vi have; men dersom vi kunde see, at der virkelig var Mulighed for, at der kunde blive en Fællesforsatning saaledes, at Danmarks Riges Grundlov aldeles blev bevaret og ikke indskrænket, saa troer jeg dog, at vi ere besøiede til at staae paa dette Standpunkt, og at opfordre Rigsdagen til at betænke sig vel, forinden den gaaer et Skridt videre i at vedtage Indskrænkning i den Grundlov, som vi i Grunden allesammen ere vel fornøiede med, og naar dette er Tilfældet, hvorfor saa indskrænke den?

Tscherning: Det er egentlig en meget væsentlig Forhandling, da jeg har den Fornemmelse, at vi stadig væk tale om Noget, som ikke hører herhen, og det ligger aabenbart deri, at vi ere komne saalangt ind i anden Behand-